

Vận Khứ Trùng Sinh.

Trang Y Hạ.

“Với tổ quốc: luôn luôn trung thành. Với chánh phủ: chỉ trung thành khi nó xứng đáng.”
Văn sĩ Hoa Kỳ (Mark Twain).

Tôi sinh ra lớn lên và được ngồi dưới mái trường miền Nam (VNCH), khi trưởng thành tôi phục vụ cho chánh phủ Việt Nam Cộng Hòa. Tôi không tự khen rằng sống dưới chế độ tự do Miền Nam - cái gì cũng đều tốt; cái gì cũng đều hay, nhưng những điều tốt điều hay của Miền Nam thì có nhiều. (Cá nhân tôi rất tự hào là đã sống dưới chánh thể miền Nam.) Tôi sống dưới chánh thể miền Nam tự do tôi đã hấp thụ được nền giáo dục nhân bản, truyền thống văn hóa, lịch sử chống ngoại xâm dân tộc. Đồng thời những điều hiến chương Liên Hiệp Quốc viết ra: *“Quyền được sống, quyền được mưu cầu hạnh phúc.”*, những điều đó luôn hiện hữu ở miền Nam, đó là: “Dân chủ – Tự hữu – Tự do, Nhân quyền – Tự do ngôn luận – Tự do buôn bán – Tự do chọn nơi sống...!”.

Người dân Miền Nam không sống bằng: “bánh vẽ; bằng biểu ngữ; bằng những lời hứa hẹn dối trá và tôn thờ lãnh tụ.”.

Sự thật vẫn là sự thật. Người bên gọi là “thắng cuộc” họ đã và đang đi theo con đường tự do, văn minh và tự hữu của bên thua cuộc. Sau ngày một chín bảy mươi lăm [1975], người Miền Bắc kéo nhau vô Miền Nam lập nghiệp, chứ người Miền Nam không hề ra ngoài Bắc. Nhưng họ, “bên thắng cuộc” không bao giờ đi tới đích bởi vì họ đã đi lạc qua một hướng khác. “Đường Đi Không Đến” là tựa sách của văn sĩ hồi chánh (Xuân Vũ).

Người xưa có câu:

*“Bại vong chi tướng bất khả ngôn dũng,
Vong quốc chi đại phu, bất khả ngôn trí.”*
(Pháp Gia).

Tạm hiểu:

*Tướng thua trận thì đừng bàn về sự dũng mãnh,
Quan để mất nước thì đừng luận tới mưu trí.*

Thật ra, ý nghĩa câu nói của Pháp Gia có ý khuyên nên nhún nhường, khiêm nhường; khuyên người đời nên biết “chấp nhận thất bại”. Chấp nhận thất bại để nhìn lại tại sao phải thất bại? Thất bại từ đâu mà ra? Người xưa nói:

“Thắng thì phải thắng cho quang minh chánh đại. Thua cũng phải thua cho có cốt cách.”

Chính tinh thần câu nói đó:

*Nội chiến Nam Bắc Mỹ thống nhất trong hòa bình, trong tình yêu thương mà không bị trả thù.
Tây Đức, Đông Đức Cộng sản thống nhất không đổ một giọt máu.*

Tây Đức thống nhất họ không lập ra trại tù “cải tạo” để bỏ tù binh sĩ, công chức Đông Đức. Người dân Đông Đức vẫn được lãnh lương hưu và tiền tiết kiệm gởi ở trong ngân hàng cũng không bị mất. Nước Đức thống nhất không xua đuổi người dân lên rừng đi “kinh tế mới” để lấy nhà của họ. Nước Đức thống nhất, nhưng người dân của họ không bỏ nước ra đi “vượt biên” bằng mọi giá.

Thất bại chưa thể gọi là nhục nhã! Thất bại là sự khởi đầu cho một chu kỳ mới hoàn thiện hơn. “Thất bại là mẹ thành công.” Xét cho cùng, Quân lực Việt Nam Cộng Hòa chỉ canh giữ ngôi nhà Miền Nam trước sự tấn công của quân Bắc Việt. Do đó, đừng lấy “thắng, thua” mà hãnh diện, mà luận anh hùng.

Thua trận, nhưng không thể cúi đầu tự “GIẢI OAN” cho bản thân bằng một chung rượu với nỗi buồn xuôi tay... Tự giải oan là tự làm mất đi Chánh Nghĩa. Người Lính thua trận chứ không thua nhân cách, nhân phẩm, lòng tự trọng. Thắng thua giữa chiến trường người lính không tự quyết định. Sự phản bội từ đồng minh, sự phản bội từ chính người cùng trong một nước.

Ví dụ: Tần Cối bắt tay với người Kim sát hại danh tướng Nhạc Phi và Dương Văn Minh và nhóm tướng lãnh phản loạn nhận tiền của Mỹ giết gia đình tổng thống Ngô Đình Diệm vị khai quốc công thần khai sinh nền đệ nhất cộng hòa Miền Nam.

Người lính buông súng không có nghĩa là đầu hàng, người lính cầm cây viết để viết lại trang sử chánh nghĩa quốc gia. Lịch sử bên “thua trận” viết lên mới trung thực và nhân bản.

Trong lịch sử Trung Hoa; lịch sử Đại Việt không ít triều đại chịu sự “Thất Bại”, nhưng những di sản văn hóa, kinh tế và kinh nghiệm giữ nước của triều đại thất bại đó vẫn tồn tại.

Đơn cử: Người Mãn Châu chiếm lục địa Trung Hoa lập ra Nhà Mãn Thanh, nhưng lại bị nền văn hóa người Hán đồng hóa. Một thể chế tự do văn minh bị một bọn man di mọi rợ chà đạp không một chút thương tiếc đã từng xảy ra trong quá khứ. Thắng thua bằng bạo lực và dối trá không nói lên được điều gì cả.

“Tôi không buồn khi bạn lừa dối tôi. Tôi buồn vì từ bây giờ tôi không thể tin bạn được nữa.”

Friedrich Nietzsche

Tuy vậy, cũng có những triều đại thất bại bị nguyên rủa. Triều đại Tần Thủy Hoàng, đốt sách giết học trò; triều Tần ra lệnh cho tướng Bạch Khởi giết chết bốn mươi [40] vạn quân Triệu đã buông gươm giáo đầu hàng.

Lịch sử lặp lại ở các quốc gia theo cộng sản ở thế kỷ hai mươi.

Thắng mà không giữ được giang sơn tổ quốc thì thắng làm gì? Thắng mà để đất nước nghèo khổ thì thắng làm gì?

Muốn đưa một quốc gia tới giàu mạnh, trước tiên là phải nâng ngành Giáo Dục lên hàng “Quốc Sách”. Giáo dục đi sai hướng sẽ đưa quốc gia xuống địa ngục tối tăm; người dân phải đi làm thuê, làm mướn, ở dợ ra khắp thế giới. Xây nhà, làm cầu, làm đường... bất cứ ai cũng có thể làm được và làm rất dễ dàng. Xây đắp niềm tin, xây đắp giáo dục, xây đắp nhân cách con người, xây đắp một nền công kỹ nghệ cơ khí luyện kim vượt bậc để cạnh tranh với thế giới thì muôn vàn khó khăn. Quan trọng hơn nữa là tạo sự thịnh vượng và bảo vệ quốc gia.

Giáo dục không phải là một cái chợ nhỏ bên lề đường để kiếm từng đồng tiền lẻ.

“Nhất niên chi kế mạc ư thụ cốc.

Thập niên chi kế mạc ư thụ mộc.

Bách niên chi kế mạc ư thụ nhân.”.

Đó là câu nói trong tác phẩm “Quản Tử” của Quản Trọng Tể Tướng nước Tề, thời Xuân Thu (722 – 479).

Tạm hiểu:

Kế hoạch một năm không gì bằng trồng lúa.

Kế hoạch mười năm không gì bằng trồng cây.

Kế hoạch trăm năm không gì bằng trồng người.

Đại Hàn Dân Quốc không kể sự xấu hổ đã ôm nguyên xi một bộ sách giáo khoa thư của người Nhật về dạy cho học sinh. Người Đại Hàn đã gác lại chuyện người Nhật đã chiếm đóng đất nước của họ khi xưa. Họ không dựng “BIA CẨM THÙ” người Nhật. Họ không dạy học sinh lòng căm thù người Nhật. Từ đó, Đại Hàn trở thành một con rồng kinh tế Châu Á, rồi hiện nay là nền kinh tế đứng thứ mười thế giới. Tổng thống Park Chung Hee của Đại Hàn tuyên bố *“Bất cứ ai tham nhũng một đồng sẽ bị bắn bỏ.”*

Hiện nay, Đại Hàn cho công việc làm ra thế giới trong đó nhiều nhất là Việt Nam. Hàng chục ngàn ông chủ Nam Hàn ở Việt Nam, người Việt làm thuê trong các hãng xưởng của họ tại Việt Nam, chẳng những vậy người Việt còn làm thuê tại xứ sở Nam Hàn. Con gái Việt Nam vui mừng được lấy con trai Nam Hàn làm chồng và xúm nhau xem phim ảnh của họ.

Thế giới gọi Đại Hàn Dân Quốc là “Kỳ Tích Sông Hàn”. Cũng cùng thời gian đó ở miền Nam (Sai Gon), chiếc xe hơi La Dalat sản xuất hàng loạt thì gia đình Samsung, “Huyndai” vẫn còn đang làm ruộng. Sinh viên Đại Hàn Dân Quốc xin qua du học tại Sai Gon Miền Nam và họ lấy đó làm vinh dự. Vậy mà chỉ cần mười tám năm [18] thôi mà Nam Hàn đã hóa hổ, hóa rồng vươn vai ngang tầm với thế giới. Bất cứ nơi đâu trên thế giới cũng thấy sản phẩm của Samsung.

Viết tới đây, tôi chợt nhớ câu thơ của thi sĩ Tản Đà (Nguyễn Khắc Hiếu).:

“Dân hai trăm triệu ai người lớn,

Nước bốn ngàn năm vẫn trẻ con.”

Hoặc:

“Đất nước mình ngộ quá phải không anh.

Bốn ngàn tuổi mà dân không chịu lớn.

Bốn ngàn tuổi mà vẫn còn bú mớm.

Trước những bất công vẫn không biết kêu đòi.

Tác giả Cô giáo (Trần Thị Lam).

“Chân đi chậm nhưng không bao giờ đi lùi.”

Abraham Lincoln

Bất cứ nhà cầm quyền nào làm được những điều mà miền Nam (Việt Nam Cộng Hòa) đã thực hiện ắt sẽ đưa đất nước tới phồn vinh hùng mạnh. Ông Thủ tướng Lý Quang Diệu, phát biểu ở Hà Nội, năm 1979, rằng:

“Các ông không học đâu xa, học ngay ở miền Nam.”

Ý của Thủ tướng Lý Quang Diệu là (hãy học làm kinh tế của người Miền Nam.).

“Anh em sẽ biết sự thật, và sự thật sẽ giải phóng anh em”.

Tin Mừng: (Thánh Gioang 8: 32).

Tự nhiên, tôi lại nhớ tác phẩm đã đọc: “Khung Cửa Hẹp” của (André Gide) & “Kim Vân Kiều” của (Nguyễn Du).

“Ai đẩy Thuý Kiều vào lầu xanh? Ai xô Alissa vào khung cửa hẹp?”

Ta tạm nói theo lối hồ đồ:

Chính Nguyễn Du đã đẩy Kiều vào lầu xanh; chính Gide đã xô Alissa vào khung cửa hẹp.

Để làm gì?”.

Trích: “Lời Nói Đầu” trong bản dịch “Khung Cửa Hẹp” của dịch giả Thi sĩ (Bùi Giáng).

Phải chăng thế sự xoay vần như một điệu luân vũ, trong đó - có đúng sai, có thắng thua, có thiện ác - trộn chung mong tìm ra Vận Khứ Trùng Sinh!

Những Gì Đã Có & Đã Mất:

- Thời Miền Nam hầu hết học sinh đi học không đóng học phí (bậc tiểu học). Khi lên trung học, đại học thi đậu vào trường công lập được miễn học phí hoặc học bổng... Không thi đậu trường công thì học trường Tư Thục. Học phí trường tư thục rất vừa lợi tức của phụ huynh. Ngoài ra có thể học Hàm Thụ (qua bưu điện), một khi học hết chương trình hàm thụ thì nộp đơn đi thi. Giá trị chứng chỉ, bằng cấp ngang nhau với trường công lập. Từ đó, nhiều gia đình người Miền Nam sinh nhiều con, nhưng các đứa con của họ được học hành tới nơi tới chốn.
- Người dân bị bệnh, đau ốm hay thiên tai ôn dịch... Bệnh Viện chữa bệnh miễn phí chứ không bắt buộc phải đóng tiền trước. Bệnh viện công (chánh phủ) miễn phí khám chữa bệnh cho dân nghèo. Khi lành bệnh - ra khỏi bệnh viện, nếu không tiền đi xe thì bệnh viện cho xe đưa về nhà, cho thuốc đem về nhà uống. Ngoài Bệnh Viện chánh ra thì còn có Nhà Thương Thí, Chẩn Y Viện, Trạm Xá... Tất cả cũng để chỉ phục cho người dân có lợi tức thấp hoặc nạn nhân chiến tranh.
- Trẻ em Miền Nam được dạy công dân giáo dục, đức dục nên rất lễ độ với thầy cô, người già - kể cả người quá cố (đám tang). Học sinh xưng lễ phép rõ ràng thứ bậc, chứ không xưng hô theo kiểu cá mè một lứa, như: “Chào mọi người. Chào cả nhà.” hoặc xưng “Mình” với người khác. Học sinh được cung cấp sửa miễn phí và dụng cụ học sinh. (bậc tiểu học). Sách giáo khoa lớp trước giữ lại cho lớp sau tiếp tục học mà không cần thiết phải mua sách mỗi năm rất tốn kém. Không bắt chọn “*trường chuyên, lối chuyên*”. Nghỉ hè ba tháng, không bắt buộc phải học hè, học thêm... Học sinh đi trên đường, nếu nghe tiếng Quốc ca, thì đứng lại, giơ nón đứng nghiêm trang chào cờ. Đó là ý thức công dân giáo dục đối với tổ quốc.
- Người dân được quyền lập nhà xuất bản sách báo... Các văn sĩ, thi sĩ, nhạc sĩ văn nghệ sĩ có quyền sáng tác theo chủ đề ưa thích chứ không bắt buộc viết ra để phục vụ cho một đảng phái hay một cá nhân. Chánh quyền có “kiểm duyệt” nhưng chỉ kiểm duyệt về an ninh quốc gia, kiểm duyệt về thuần phong mỹ tục, kiểm duyệt về văn chương - chứ không đọc tài, đọc đoán xóa bỏ tác phẩm hoặc bỏ tù tác giả.
- Người dân có quyền ứng cử, bầu cử công khai, tự do bỏ phiếu chọn người đại diện. Người dân được quyền biểu tình, bày tỏ chính kiến, nguyện vọng mà không bị chánh quyền đàn áp bắt bớ cầm tù. Ngoại trừ các trường hợp bạo loạn phá rối gây mất an ninh xã hội. Người dân Miền Nam không tôn sùng, tôn thờ lãnh tụ. Không xây tượng đài lãnh tụ. Điển hình trên đồng tiền giấy Miền Nam không hề in hình ảnh tổng thống. Chỉ in hình các vị anh hùng đánh giặc Phương Bắc; in hình cảnh trí quê hương.

- Người dân có quyền sở hữu đất đai. Chánh phủ cấp “Bằng Khoán Thổ Trạch”. Chánh phủ không tự tiện tịch thu đất của dân mà không có sự thỏa thuận bồi thường theo giá cả thị trường hợp tình hợp lý. Thời đệ nhất cộng hòa. Chánh phủ có chương trình “Cải Cách Điền Địa”, bằng cách chánh phủ mua lại ruộng đất của địa chủ rồi đem chia cho nông dân canh tác mà không lấy tiền của họ. Thời đệ nhị thì có chương trình “Người Cày Có Ruộng”. Chánh quyền Miền Nam làm “Cải Cách Điền Địa” không đổ một giọt máu, huống chi là giết địa chủ.
- Người dân cầm Sổ Thông Hành, Việt Nam Cộng Hòa có thể được đi tới các quốc gia tự do, mà không cần phải xin visa. Sổ thông hành được các quốc gia tôn trọng. Trong nước, cầm “Thẻ Căn Cưóc” đi du lịch hoặc sinh sống khắp bốn vùng chiến thuật, mà không bị chánh quyền địa phương, cảnh sát công lộ chặn đường làm khó dễ hoặc đóng tiền mãi lộ. Ở cấp địa phương, người dân chỉ có một “Tờ Khai Gia Đình” ghi những người sống trong ngôi nhà. Tờ khai gia đình chỉ có hiệu lực về mặt hành chánh. Người thân quen tới nhà thăm viếng không cần phải xin giấy phép “Tạm trú & Tạm vắng”. Tờ Khai Gia Đình không có giá trị đem đi cầm cố hay thế chấp.
- Đối với Đồng Bào Sắc Tộc (Cao Nguyên), người sắc tộc được sinh hoạt theo văn hóa lâu đời của họ, chữ viết của họ không bị đồng hóa. Chánh phủ cho họ thành lập một Bộ Sắc Tộc, vị bộ trưởng là người Sắc Tộc, tự cai quản vùng đất và phát triển đời sống với sự trợ cấp của chánh phủ... Đồng bào sắc tộc tự chọn người cai quản Buôn, Làng, chánh phủ không can thiệp. Học sinh người sắc tộc có bằng trung học được đi sĩ quan, được đi học y tá... thay vì phải có bằng tú tài như người kinh.
- Người dân tôn trọng thuần phong mỹ tục, không “công xúc tu sĩ”. Nghĩa là nam nữ mỗi khi đi ra đường luôn ăn mặc chỉnh tề, lịch sự văn minh. Không ở trần, mặc quần xà lỏn đi ra đường, không mặc quần áo ngủ đi ra đường. Thời đệ nhất cộng hòa, đã cho ra đời “Bộ Luật Hôn Nhân Gia Đình”. Giấy Giá Thú chỉ ghi một vợ một chồng. Bộ luật chấm dứt quyền đa thê, chồng chừa vợ tôi cũng như tệ nạn tảo hôn đã có từ mấy ngàn năm về trước. Người phụ nữ được coi trọng như nam giới. (Thời VNCH, thanh thiếu niên, học sinh kể cả quân đội không được tự ý cạo trọc đầu. Ngoại trừ người tu hành.).
- Người dân được tự do theo đạo và giữ đạo mà không bị chánh phủ lập ra “Sở, Ty” theo dõi, quản lý và ngăn cản, bắt bớ vô lý. Tôn giáo được quyền tự do lập trường in để ấn bản kinh thánh, giáo lý. Chánh quyền cấp đất, bán rẻ đất tạo điều kiện để xây chùa, nhà thờ. Chánh quyền không xen vô chuyện tấn phong các chức sắc trong các giáo hội hoặc làm áp lực chính trị gây phiền toái. Thời Đệ Nhất Cộng Hòa, Chính quyền cấp đất cho người dân ở các Thôn, Xã xa xôi hẻo lánh thiếu Chùa được phép xây “Khuôn Hội Phật Giáo” để tiện việc sinh hoạt, thờ phượng. Đồng thời các tôn giáo được phép mở trường học và trường đại học.
- Người dân có tiền có thể mở trương mục ngân hàng, gửi tiền tiết kiệm lấy lời... Được tự do kinh doanh kể cả xuất nhập cảng. Người dân Miền Nam xài hàng hóa tự sản xuất trong nước chứ không chuộng hàng ngoại, ngoại trừ một số mặt hàng cần thiết. Đồng tiền miền Nam được lưu hành hơn 70 quốc gia. Thời đệ nhất cộng hòa, ba mươi lăm đồng Miền Nam [35] đổi được một Mỹ kim. Chánh quyền có mở chương trình “Xổ Số Kiến Thiết”, số tiền lời từ xổ số dùng để phục vụ nhân sinh. Người dân không bao giờ cầm xấp vé số đi bán dạo khắp đầu đường xó chợ như một nghề sinh sống. Tổng thống Ngô Đình Diệm, ngài dùng tiền lời qua sáu [6] lần xổ số kiến thiết quốc gia để xây Trường Đại Học Y Khoa Sài Gòn.
- Ngư phủ đi ra Biển Đông chài lưới, không lo sợ bị hải tặc vì được hải quân bảo vệ, cũng không một quốc gia nào dám ra lệnh cấm ngư phủ chài lưới trong vùng Biển Đông, chủ quyền của quốc gia Việt Nam Cộng Hòa. Hải quân Việt Nam Cộng Hòa luôn bảo vệ ngư phủ chài lưới an toàn trong vùng biển tổ quốc. Hải Quân Việt Nam Cộng Hòa đã Nổ Súng Trước, bắn thẳng vào tàu hải quân Trung Cộng khi họ cố tình chiếm đảo Hoàng Sa năm 1974. Tuy thất bại, nhưng tinh thần chống Phương Bắc đã in sâu trong tâm lòng người lính Việt Nam Cộng Hòa.
- Chánh phủ Miền Nam vinh danh chữ Việt, là chữ QUỐC NGŨ, - dạy “Quốc Văn Giáo Khoa Thư” của Trần Trọng Kim xuất bản năm 1935. và “Việt Nam Văn Học Sử Yếu” của Dương Quảng Hàm xuất bản năm 1941... Đồng thời bảo tồn Chữ Quốc Ngữ, truyền bá Chữ Quốc Ngữ cho toàn dân. Chữ Việt viết

đúng theo Tự Điển, Từ Điển, tiêu biểu, như: “Việt Nam Tự Điển”. (Lê Văn Đức & Lê Ngọc Trụ)... Giáo dục miền Nam, chủ trương “Nhân Bản – Dân Tộc – Khai Phóng”. Sách Giáo Khoa Miền Nam không dạy học sinh sinh viên “Hận thù và Trả thù.”. Ngoài ra, học sinh muốn luyện văn, muốn viết đúng chánh tả, đúng văn phạm thì cứ tìm báo chí, tạp chí đọc thì sẽ giỏi viết văn. Miền Nam nhớ ơn Giáo sĩ Alexandre de Rhodes đặt tên đường cho Ngài. Chánh phủ Miền Nam bảo tồn di tích lịch sử tiền nhân chứ không đập bỏ hoặc làm biến dạng lại càng.

- Thời Miền Nam, tiền lương trả cho giáo sư (Thầy, Cô) cao nhất, cao thứ nhì là bác sĩ, cao thứ ba là kỹ sư... Ông Ngô Đình Nhu, nói:
“Giáo Dục Là ĐỀN THIÊN. Giáo dục đào tạo ra bác sĩ, kỹ sư... Do đó, tiền lương trả cho thầy cô phải cao, kể cả phụ cấp vợ con, nơi ở...”.
Bằng cấp: Cử nhân, thạc sĩ, bác sĩ, tiến sĩ, kỹ sư... của Miền Nam được thế giới công nhận. Miền Nam lúc đó chỉ có: Chín trăm bốn mươi một [941] giáo sư tiến sĩ. Tuy ít nhưng họ đã đưa nền giáo dục Miền Nam ngang tầm quốc tế. Chánh phủ miền trọng nhân tài, không phân biệt vùng miền, tôn giáo, bạn thù... Không sưu tra lý lịch, lai lịch ba đời của họ. Dù có đi du học thành tài cũng trở về phục vụ quê hương đất nước. Người theo Việt cộng, nay đã “Hồi Chánh” cũng được các cơ quan chánh phủ trọng dụng tùy theo trình độ. Đồng thời tạo điều kiện để cho họ hòa nhập vô cuộc sống tự do nhân ái.
- Miền Nam được Liên Hiệp Quốc công nhận và bảy mươi [70] quốc gia đặt tòa Đại Sứ tại thủ đô Sài Gòn. Dù chiến tranh, nhưng người dân, học sinh sinh viên sống trong cảnh thanh bình. Chánh quyền Miền Nam luôn công bằng nơi chánh sử, không bài xích các triều đại có công khai hoang mở cõi và đánh ngoại xâm Phương Bắc. Không phân biệt, phê phán thiên vị hay bài xích gây chia rẽ lịch sử bất cứ triều đại Đại Việt nào. Sách giáo khoa giảng dạy cho học sinh trong đó có cả các tác phẩm văn sĩ, thi sĩ, nhạc sĩ, họa sĩ, ca sĩ... đang sống ở Miền Bắc.
- Thanh niên (nam, nữ) biết giữ gìn nề nếp, mỹ tục. Thời miền Nam (dù chiến tranh), nhưng người dân không bỏ nước ra đi tỵ nạn, đi làm thuê, làm mướn, ở đợ ra khắp thế giới. Phụ nữ không đua nhau lấy chồng ngoại quốc. Bởi chánh quyền thời đệ nhất đã lập các khu kỹ nghệ qui mô... Do đó các kỹ sư sinh viên ra trường đều có chỗ thi thố tài năng. Điển hình như - Khu Kỹ Nghệ Biên Hòa, Nông Sơn... Các xưởng may mặc Vinatexco, Vimytex... Từ đó sinh viên tốt nghiệp ra trường đều có việc làm. Đồng thời chánh phủ cũng thành lập “Viện Nguyên Tử Đà Lạt”. Một dự án táo bạo mà người Nhật, người Đại Hàn Dân Quốc chưa dám nghĩ tới. Ngày khánh thành, đích thân Tổng thống Ngô Đình Diệm cắt băng khánh thành.
- Mã số Điện Thoại Quốc Tế +84 của Việt Nam hiện nay là mã số của Việt Nam Cộng Hòa trước đây. Mã số (84) sẽ còn tồn tại mãi mãi, không một ai có quyền thay thế.
- Mã số Hàng Không Miền Nam: (Mã: IATA) SGN của Phi Trường Tân Sơn Nhứt đã có từ trước năm 1975, được Hiệp Hội Vận Tải Hàng Không Quốc Tế (IATA) đã được quy định dựa trên ba [3] chữ cái đầu của tên gọi Quốc Tế Sai Gon. Dù hiện nay Cộng sản Việt Nam đã xóa bỏ tên Sai-Gon, nhưng mã (SGN) vẫn được giữ nguyên vẹn trên toàn Thế Giới, không ai có thể xóa bỏ.

Còn nhiều điều hay, điều tốt nữa nhưng tôi chỉ gợi ý bấy nhiêu để lớp hậu bối biết rằng đã có một chánh quyền quốc gia Miền Nam (VNCH) biết lo cho dân; biết bảo tồn Tiếng Việt; biết bảo vệ thuần phong mỹ tục; biết bảo vệ biên cương tổ quốc... Dù chánh phủ miền Nam không còn nhưng giá trị vật chất và tinh thần sẽ không bao giờ mất. Có một vị Linh Mục, nói: *“Việt Nam Cộng Hòa chôn rồi mà chưa chết.”* Quả thật là đúng như vậy! Điển hình: Quý vị cứ cảm nhận thưởng thức một nền “Tân Nhạc Quốc Gia” và “Văn Chương đồ sộ ắt sẽ tường tận.

Lịch Sử Tàn Nhẫn, Nhưng Công Bằng:

“Chủ nghĩa cộng sản hoàn toàn đối lập với quyền sống, quyền tự do và mưu cầu hạnh phúc. Đó là sự chết chóc, chuyên chế và mưu cầu cái ác.”

Tổng thống Hoa Kỳ Donald J. Trump.

Ngày nay hầu hết các quốc gia theo cộng sản đã sụp đổ. Họ theo Tư bản và kinh tế của họ vươn lên giàu mạnh ngang hàng với Nhật, Đại Hàn Dân Quốc, Đài Loan Dân Quốc, Singapore và Châu Âu. Chủ thuyết cộng sản ngoại lai chỉ là phong trào nhất thời, chỉ có dân tộc mới là trường tồn. Văn sĩ Hoa Kỳ, ông Mark Twain, nói:
“Với tổ quốc: luôn luôn trung thành. Với chánh phủ: chỉ trung thành khi nó xứng đáng.”.

Trong "The of Reason" của Triết gia Tây Ban Nha (George Santanaya), cuối thế kỷ 19, có nói:
"Những kẻ nào không nhớ đến những chuyện xảy ra trong quá khứ thì thế nào cũng bị rơi vào hoàn cảnh tái diễn lịch sử".

Và:

“Nếu anh bắn vào quá khứ bằng súng lục. Tương lai sẽ bắn vào anh bằng đại bác”.
Thi sĩ: (Gamzatov). Thuộc quốc gia Daghestan.

Và, ngày nay Việt Nam cũng đã xin “đế quốc” Hoa Kỳ cho vào Hệ Thống Thị Trường Tự Bản Tự Do “WTO”. (World Trade Organization) để “thoát nghèo”. Đưa hàng chục ngàn sinh viên Việt Nam sang Hoa Kỳ du học. Cộng sản Việt Nam bao năm qua cũng ngửa tay nhận hàng tỷ Mỹ Kim viện trợ từ chính phủ Hoa Kỳ. Nền kinh tế Việt Nam hiện giờ đang đi theo quỹ đạo kinh tế Thế Giới Tự Bản giống y chang Miền Nam đã đi trước mấy chục năm. Cộng sản Việt Nam hiện nay cũng đã xin chánh phủ Hoa Kỳ công nhận Việt Nam là nền kinh tế thị trường tự do, nhưng chưa được công nhận.

Tôi còn nhớ lời nói của ông Kissinger, *“Hoa Kỳ sẽ trở lại Việt Nam và người dân Việt Nam sẽ cảm ơn Hoa Kỳ.”*. Tôi không thích ông ngoại trưởng Hoa Kỳ Kissinger, nhưng lời của ông nói quả là đã đúng.

Vậy năm một ngàn chín trăm năm mươi chín [1959], Bắc Việt xua quân ồ ạt vô Miền Nam gây ra cuộc chiến tranh đẫm máu **để làm gì?** Giải Phóng Miền Nam tự bản tự do **để làm gì?** Một khi người dân bị tước đoạt quyền sở hữu đất đai, ngôn luận thì tất cả xã hội đều trở thành nô lệ; trở thành kẻ làm thuê và ở nhờ trên chính quê hương đã sống và đang sống.

Tôi mượn câu nói của (Goerge Orwell) để kết thúc bài viết,
“Trong một xã hội đầy rẫy sự gian dối, cất lên một tiếng nói chân thật là một hành động cách mạng.”.

Trang Y Hạ.
San Francisco.